

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΙΚΙΑ ΜΑΣ

Διαχρονική ελληνική παράδοση η ευεργεσία και φιλανθρωπία

Για τους αριστερούς - προδευτικούς ιδεολόγους, η ευεργεσία και φιλανθρωπία είναι ανάθεμα με το αιτιολογικό ότι η προστασία των φτωχών είναι καθίκον του κράτους. Λογικό αυτό και μακάρι να μπορούσαμε να το εφαρμόσουμε, αλλά τί γίνεται αν το κράτος δεν μπορεί ή δεν θέλει να προστατέψει αυτούς που υποφέρουν τα δεινά της φτώχειας; Τί γίνεται ακόμη και όταν σε πλούσιες χώρες όπως στην Αυστραλία υπάρχουν φτωχοί που έπεσαν από το δίκτυο της κοινωνικής πρόνοιας; Τους αφήνουμε να υποφέρουν πεινασμένοι, άρρωστοι και άστεγοι, επειδή το κράτος δεν κάνει το καθίκον του;

Αυτή η ανάγκη για την φροντίδα των φτωχών γέννησε τη λέξη «φιλανθρωπία» και με την ευεργεσία έγινε ελληνική παράδοση. Γι' αυτό οι Ελληνες της Διασποράς διαπρέπουν με τον ανθρωπισμό τους όπου και αν βρεθούν. Χωρίς τους ευεργέτες του, ο Αιγυπτιώτης Ελληνισμός δεν θα έγραφε χρυσές σελίδες πολιτισμού με τα φημισμένα σχολεία του και τα άλλα μεγάλα έργα. Το ίδιο ισχύει για τον Ελληνισμό στις χαμένες πατρίδες μας και στις νέες πατρίδες όπου ευδοκίμουν έλληνες μετανάστες και οι απόγονοί τους. Στην Αυστραλία δεν έχουμε πολλούς μεγάλους ευεργέτες, όμως, το έλλειμμα συμπληρώνει με τη γενναιοδωρία του ο έλληνας μετανάστης και οι φορείς του. Η Αρχιεπισκοπή με το Κέντρο Πρόνοιας και το Ιδρυμα Βασιλειάδα, η Κοινόπτη με το τμήμα πρόνοιας και το γηροκομείο της, η ΑΧΕΠΑ με μεγάλες δωρεές σε φιλανθρωπικούς φορείς και τα σωματεία μας με την υποστήριξη φιλανθρωπικών εκδηλώσεων.

Παρόλα αυτά, δεν μπορούμε ν' αγνοήσουμε προσωπικές προσπάθειες για την ανακούφιση αυτών που χρειάζονται τη βοήθειά μας με χρήματα και εθελοντική εργασία, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τον πατέρα Νεκτάριο

Ζορμπαλά στον ιερό ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης. Αρχιζόντας το συσσίτιο του στον Αγιο Νικόλαο Μάρικβιλ το 1980 συνεχίζει μέχρι σήμερα, 37 χρόνια αργότερα, μια τεράστια προσπάθεια που και πολλά χρήματα χρειάζεται και εθελοντική εργασία. Δεν είναι εύκολο να χρηματοδοτούσεις και να μαγειρέψεις κάθε μέρα φαγητό για περισσότερα από από 100 άτομα κάθε χρώματος, φυλής και θρησκείας. Ομως υπάρχει τόσο μεγάλη αγάπη και εμπιστοσύνη για τον πατέρα Νεκτάριο, που για την εκδήλωση της περασμένης Κυριακής για να τον ενισχύσουμε οικονομικά, θα μπορούσαμε να πουλήσουμε και 1000 εισιτήρια σε συμπάροικους που ήθελαν να έρθουν για να βοηθήσουν και δεν είχαμε τον χώρο.

Ομολογώ ότι έμεινα έκπληκτος όταν είδα βροχή από δωρεές χιλιάδων δολαρίων από συμπάροικους και παροικιακές οργανώσεις μας και το ποσό που συγκεντρώσαμε ασφαλώς ξεπέρασε τις προσδοκίες μας.

Αλλά δεν είναι μόνο τα χρήματα που ανακουφίζουν τις φιλανθρωπικές προσπάθειες της παροικίας μας, γιατί υπάρχει και ο εθελοντισμός που περνάει σχεδόν απαραίτητος, αν και είναι εξίσου σημαντικός, όσο τα χρήματα. Σχεδόν όλοι μας οι φορείς και οι εκκλησίες μας έχουν ομάδες

τους πλειστηριασμούς και τις λαχειοφόρες αγορές, θα πουλήσουν τα λαχεία, θα υποδεχτούν τον κόσμο και θα τον οδηγήσουν στα τραπέζια και ύστερα από όλα αυτά είδα την Δήμητρα να έχει δυνάμεις και για χορό! Η Ειρήνη Σάββα, που χρειάστηκε φορτηγάκι με την βοήθεια του συζύγου της για να μεταφέρει δεκάδες δώρα που είχε ετοιμάσει, κυριολεκτικά πετούσε την Κυριακή το βράδι από την χαρά της όταν τα καθαρά έσοδα ξεπέρασαν τις 20 χιλιάδες δολάρια και συμμερίστηκα την υπερφάνειά της επειδή οι κόποι δεν πήγαν χαμένοι.

Επιτέλους κατάλαβα πως για τις δύο αυτές ακούραστες εθελόντριες και όλες τις άλλες που δεν γνωρίζω, η φιλανθρωπία είναι σκοπός ζωής, είναι η αφοσίωσή τους στην Ορθοδοξία και υποκλίνομαι ταπεινά, γιατί ομολογώ την δική μου αδυναμία για τόσο μεγάλη προσφορά.

Ασφαλώς, η Δήμητρα Μιχοπούλου και η Ειρήνη Σάββα είναι παραδείγματα προς μίμηση, όμως δεν είναι οι μοναδικές που προσφέρουν φιλανθρωπία, γιατί υπάρχουν και οι κυρίες στις φιλοπάρχους που εργάζονται ακούραστα για να συγκεντρώσουν μεγάλα ποσά για φιλανθρωπίες, που επισκέπτονται ασθενείς στα νοσοκομεία και πλικιωμένους στα γηροκομεία κλπ.

Με λίγα λόγια, ο Ελληνισμός της Διασποράς συνεχίζει την παράδοση της φιλανθρωπίας και ευεργεσίας με γενναιοδωρία ψυχής που χαρακτηρίζει τη φυλή μας έστω με όλα της τα ελαττώματα.

Πάντως, εμείς εδώ στο Σίδνεϊ θα πρέπει να είμαστε υπερήφανοι για τον τρόπο που διαχειρίζομαστε την φτώχεια στην παροικία και αν μπορούσαμε να βελτιώσουμε τις υπηρεσίες που προσφέρουμε, τόσο το καλύτερο. Άλλωστε αυτός είναι και ο στόχος της εφημερίδας μας...